

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 13ης Μαΐου 2015

«Προδικαστική παραπομπή — Δικαίωμα του δημιουργού — Οδηγία 2001/29/EK — Άρθρο 4, παράγραφος 1 — Δικαίωμα διανομής — Έννοια της “διανομής στο κοινό” — Προσφορά πώλησεως και διαφημίσεως από έμπορο κράτους μέλους στον διαδικτυακό του τόπο με μαζικές ταχυδρομικές αποστολές και στον Τύπο σε άλλο κράτος μέλος — Αντίγραφα επίπλων προστατευόμενων από το δικαίωμα του δημιουργού προτεινόμενα προς πώληση χωρίς τη συγκατάθεση του κατόχου του αποκλειστικού δικαιώματος διανομής — Προσφορά ή διαφήμιση η οποία δεν καταλήγει στην κτήση του πρωτοτύπου ή αντιγράφων προστατευόμενου έργου»

Στην υπόθεση C-516/13,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Bundesgerichtshof (Γερμανία) με απόφαση της 11ης Απριλίου 2013, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 27 Σεπτεμβρίου 2013, στο πλαίσιο της δίκης

**Dimensione Direct Sales Srl,**

**Michele Labianca**

κατά

**Knoll International SpA,**

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen, πρόεδρο τμήματος, K. Jürimäe (εισηγήτρια), J. Malenovský, M. Safjan και A. Prechal, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón

γραμματέας: K. Malacek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Σεπτεμβρίου 2014,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Dimensione Direct Sales Srl, εκπροσωπούμενη από τον H.-C. Salger, Rechtsanwalt,
- ο M. Labianca, εκπροσωπούμενος από τον S. Dittl, Rechtsanwalt,
- η Knoll International SpA, εκπροσωπούμενη από τον M. Goldmann, Rechtsanwalt,
- η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον L. Banciella Rodríguez-Miñón,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον F. W. Bulst και την J. Samnadda,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Δεκεμβρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

## **Απόφαση**

1 Η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας (ΕΕ L 167, σ. 10).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ, αφενός, της Dimensione Direct Sales Srl (στο εξής: Dimensione), εταιρίας ιταλικού δικαίου, και του M. Labianca και, αφετέρου, της Knoll International SpA (στο εξής: Knoll), εταιρίας ιταλικού δικαίου, με αντικείμενο προβαλλόμενη προσβολή του αποκλειστικού δικαιώματος διανομής της Knoll προκύπτουσα από προσφορές πωλήσεως, εκ μέρους της Dimensione, αντιγράφων επίπλων τα οποία προστατεύονται βάσει του δικαιώματος του δημιουργού στη Γερμανία μέσω στοχευμένης διαφημιστικής εκστρατείας απευθυνόμενης στο εν λόγω κράτος μέλος.

## **Το νομικό πλαίσιο**

### *Το διεθνές δίκαιο*

3 Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Διανοητικής Ιδιοκτησίας (ΠΟΔΙ) συνήψε στη Γενεύη, στις 20 Δεκεμβρίου 1996, τη Συνθήκη του ΠΟΔΙ για την πνευματική ιδιοκτησία (στο εξής: ΣΠΙ) η οποία εγκρίθηκε εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με την απόφαση 2000/278/EK του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 2000 (ΕΕ L 89, σ. 6).

4 Το άρθρο 6 της ΣΠΙ, με τίτλο «Δικαίωμα διανομής», ορίζει στην παράγραφο 1:

«Οι δημιουργοί λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων έχουν το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν τη διάθεση στο κοινό του πρωτοτύπου και των αντιτύπων των έργων τους μέσω πώλησης ή άλλης μεταβίβασης της κυριότητας.»

### *Το δίκαιο της Ένωσης*

5 Οι αιτιολογικές σκέψεις 9 έως 11 και 28 της οδηγίας 2001/29 έχουν ως εξής:

«(9) Κάθε εναρμόνιση του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων πρέπει να βασίζεται σε υψηλό επίπεδο προστασίας, διότι τα εν λόγω δικαιώματα είναι ουσιώδη για την πνευματική δημιουργία. [...]

(10) Για να συνεχίσουν τη δημιουργική και καλλιτεχνική τους εργασία, οι δημιουργοί ή οι ερμηνευτές και εκτελεστές καλλιτέχνες πρέπει να λαμβάνουν εύλογη αμοιβή για τη χρήση των έργων τους [...].

(11) Ένα αποτελεσματικό και αυστηρό σύστημα προστασίας του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων αποτελεί βασικό μηχανισμό ώστε η ευρωπαϊκή πολιτιστική δημιουργικότητα και παραγωγή να εξασφαλίσουν τους αναγκαίους πόρους και να διασφαλιστεί η αυτονομία και η αξιοπρέπεια των δημιουργών και των ερμηνευτών.

[...]

(28) Η προστασία του δικαιώματος του δημιουργού βάσει της παρούσας οδηγίας περιλαμβάνει το αποκλειστικό δικαίωμα ελέγχου της διανομής έργων που ενσωματώνονται σε υλικό φορέα. Η πρώτη πώληση στην [Ευρωπαϊκή Ένωση] του πρωτοτύπου του έργου ή των αντιγράφων του από τον φορέα του δικαιώματος ή με τη συναίνεσή του επιφέρει ανάλωση του δικαιώματος ελέγχου της μεταπώλησής τους στην [Ένωση]. [...]»

6 Το άρθρο 4 της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Δικαίωμα διανομής», προβλέπει:

«1. Τα κράτη μέλη παρέχουν στους δημιουργούς, όσον αφορά το πρωτότυπο ή αντίγραφο των έργων τους, το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν τη διανομή τους στο κοινό με οποιαδήποτε μορφή μέσω πώλησης ή άλλως.

2. Το δικαίωμα διανομής του πρωτοτύπου ή των αντιγράφων ενός έργου εντός της [Ένωσης] αναλώνεται μόνο εάν η πρώτη πώληση ή η κατ' άλλο τρόπο πρώτη μεταβίβαση της κυριότητας του έργου αυτού εντός της [Ένωσης] πραγματοποιείται από τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του.»

#### *Το γερμανικό δίκαιο*

7 Κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, σημείο 2, του νόμου περί του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte — Urheberrechtsgesetz), της 9ης Σεπτεμβρίου 1965 (BGBl. 1965 I, σ. 1273), ο δημιουργός έχει το αποκλειστικό δικαίωμα εκμεταλλεύσεως του έργου του υπό υλική μορφή. Το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα διανομής.

8 Το άρθρο 17, παράγραφος 1, του νόμου αυτού, όπως τροποποιήθηκε, ορίζει:

«Το δικαίωμα διανομής είναι το δικαίωμα προσφοράς στο κοινό ή θέσεως σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή των αντιγράφων του έργου.

[...]»

#### **Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα**

9 Η Knoll ανήκει στον όμιλο Knoll του οποίου η μητρική εταιρία, η Knoll Inc., έχει έδρα στην Πενσυλβανία (Ηνωμένες Πολιτείες). Ο όμιλος αυτός κατασκευάζει και πωλεί σε ολόκληρο τον κόσμο έπιπλα αξίας. Η Knoll διανέμει, μεταξύ άλλων, την πολυθρόνα «Wassily» και το τραπέζι «Laccio» του Marcel Breuer, καθώς και την πολυθρόνα, το σκαμνί, το ντιβάνι και το τραπέζι «Barcelona», τις καρέκλες «Brno» και «Prag», και την (κουνιστή) πολυθρόνα «Freischwinger» του Ludwig Mies van der Rohe (στο εξής, από κοινού: προστατευόμενες δημιουργίες). Η Knoll έχει άδεια να χρησιμοποιεί τα αποκλειστικά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τα οποία κατέχει

η μητρική της εταιρία, για την εκμετάλλευση των προστατευόμενων αυτών δημιουργιών στη Γερμανία.

10 Η Dimensione είναι εταιρία περιορισμένης ευθύνης διαχειριστής της οποίας είναι ο M. Labianca. Διανέμει στην Ευρώπη με απευθείας πώληση έπιπλα σχεδιασμένα από δημιουργούς και προτείνει προς πώληση έπιπλα στον διαδικτυακό της τόπο.

11 Κατά τα έτη 2005 και 2006, η Dimensione διαφήμιζε την πώληση επίπλων που αντιστοιχούν σε προστατευόμενες δημιουργίες στον διαδικτυακό της τόπο, ο οποίος είναι διαθέσιμος στη γερμανική γλώσσα, σε διάφορες γερμανικές εφημερίδες και περιοδικά καθώς και σε διαφημιστικό φυλλάδιο το οποίο ανέφερε:

«Αγοράστε τα έπιπλά σας στην Ιταλία και πληρώστε μόνο κατά την ανάληψη ή κατά την παράδοση από εξουσιοδοτημένο για την είσπραξη μεταφορέα (υπηρεσία παρεχόμενη κατόπιν αιτήσεώς σας)».

12 Εκτιμώντας ότι τα προτεινόμενα από την Dimensione προς πώληση έπιπλα ήσαν απομιμήσεις ή παρομοιώσεις προστατευόμενων δημιουργιών, η Knoll ενήγαγε την Dimensione και τον M. Labianca ενώπιον του Landgericht Hamburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Αμβούργου) ζητώντας να τους απαγορευθεί να προσφέρουν προς πώληση τα έπιπλα αυτά στη Γερμανία. Προς στήριξη της αγωγής της, η Knoll ισχυρίστηκε ότι τα εν λόγω έπιπλα προστατεύονται από το δικαίωμα του δημιουργού ως έργα εφαρμοσμένης τέχνης. Κατά την Knoll, η Dimensione, διαφημίζοντας αντίγραφα προστατευόμενων δημιουργιών στη Γερμανία, προσέβαλε το δικαίωμά της και το δικαίωμα της μητρικής της εταιρίας βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 1, του νόμου της 9ης Σεπτεμβρίου 1965 περί του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, όπως τροποποιήθηκε.

13 Το Landgericht Hamburg έκανε δεκτό το αίτημα της Knoll. Το Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Εφετείο του Αμβούργου), αποφαινόμενο επί της εφέσεως της Dimensione και του M. Labianca, επικύρωσε την πρωτοδικώς εκδοθείσα απόφαση. Η Dimensione και ο M. Labianca άσκησαν ενώπιον του Bundesgerichtshof το ένδικο μέσο «Revision».

14 Το Bundesgerichtshof επισήμανε ότι η ευδοκίμηση του εν λόγω ενδίκου μέσου εξαρτάται από την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 και ιδίως από το αν το δικαίωμα διανομής που προβλέπει η διάταξη αυτή περιλαμβάνει το δικαίωμα προσφοράς προς πώληση στο κοινό του πρωτοτύπου ή αντιγράφου ενός προστατευόμενου έργου. Σε περίπτωση κατά την οποία δοθεί καταφατική απάντηση στο ερώτημα αυτό, τίθενται δύο άλλα ζητήματα, ήτοι, αφενός, αν το δικαίωμα προσφοράς προς πώληση στο κοινό του πρωτοτύπου ενός έργου ή αντιγράφων του περιλαμβάνει και το αποκλειστικό δικαίωμα διαφήμισεως των αντικειμένων αυτών και, αφετέρου, αν θίγεται το δικαίωμα διανομής όταν η προσφορά προς πώληση του εν λόγω πρωτοτύπου ή των αντιγράφων δεν καταλήγει στην απόκτησή τους. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι τα ερωτήματα αυτά χρήζουν καταφατικής απαντήσεως.

15 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Bundesgerichtshof αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Περιλαμβάνει το δικαίωμα διανομής, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, το δικαίωμα προσφοράς, προς πώληση στο κοινό, του πρωτοτύπου ή αντιγράφου ενός έργου;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

- 2) Περιλαμβάνει το δικαίωμα προσφοράς, προς πώληση στο κοινό, του πρωτοτύπου ή αντιγράφου ενός έργου μόνο προτάσεις για τη σύναψη συμβάσεως ή και διαφημιστικές πράξεις;
- 3) Υπάρχει προσβολή του δικαιώματος διανομής αν η προσφορά δεν κατέληξε στην απόκτηση του πρωτοτύπου ή αντιγράφου ενός έργου;»

### **Επί των προδικαστικών ερωτημάτων**

#### *Επί του παραδεκτού*

16 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι η Dimensione και ο M. Labianca διατείνονται, κατ' ουσίαν, ότι το πρώτο ερώτημα είναι υποθετικής φύσεως διότι, με τον όρο «προσφορά», το ερώτημα αναφέρεται σε προτάσεις για σύναψη συμβάσεως οι οποίες, εκ φύσεως, έχουν υποχρεωτικό χαρακτήρα για τον πωλητή, ενώ τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης αφορούν μόνον διαφημιστικές πράξεις οι οποίες, δυνάμει του γερμανικού δικαίου, δεν δεσμεύουν τον πωλητή, αλλά αποτελούν απλώς πρόσκληση, απευθυνόμενη σε δυνητικούς αγοραστές, υποβολής προσφοράς αγοράς στον πωλητή.

17 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα σχετικά με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ερωτήματα που ο εθνικός δικαστής έχει θέσει, εντός του κανονιστικού και πραγματικού πλαισίου το οποίο αυτός με δική του ευθύνη ορίζει, καλύπτονται με τεκμήριο λυσιτέλειας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση X, C-651/11, EU:C:2013:346, σκέψη 20 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Η εκ μέρους του Δικαστηρίου απόρριψη αιτήσεως εθνικού δικαστηρίου είναι δυνατή μόνον όταν είναι πρόδηλο ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή ακόμη όταν το Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του πραγματικά και νομικά στοιχεία αναγκαία για να δώσει χρήσιμη απάντηση στα υποβληθέντα ερωτήματα (απόφαση Chartered Institute of Patent Attorneys, C-307/10, EU:C:2012:361, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

18 Ωστόσο, αυτό δεν ισχύει εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, η υπόθεση της κύριας δίκης αφορά την εμπορική πρακτική της Dimensione η οποία συνίσταται τόσο σε προσφορές πωλήσεως όσο και σε διαφημιστικές πράξεις οι οποίες δεν καταλήγουν στην απόκτηση των προστατευόμενων έργων.

19 Κατά συνέπεια, το πρώτο ερώτημα πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτό.

#### *Επί της ουσίας*

20 Με τα προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 έχει την έννοια ότι παρέχει σε κάτοχο αποκλειστικού δικαιώματος διανομής προστατευόμενου έργου τη δυνατότητα να απαγορεύει προσφορά πωλήσεως ή διαφήμιση αφορώσα το πρωτότυπο ή αντίγραφο του έργου αυτού, μολονότι δεν αποδεικνύεται ότι η εν λόγω προσφορά ή διαφήμιση κατέληξε στην απόκτηση του προστατευόμενου αντικειμένου από αγοραστή της Ένωσης.

21 Κατά τη διάταξη αυτή, οι δημιουργοί έχουν το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν κάθε μορφή διανομής στο κοινό, με πώληση ή με άλλον τρόπο, του πρωτοτύπου έργου τους ή αντιγράφων τους.

22 Υπενθυμίζεται ότι η έννοια του όρου «διανομή», κατά την εν λόγω διάταξη, συνιστά αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης η ερμηνεία της οποίας δεν μπορεί να είναι συνάρτηση του δικαίου που εφαρμόζεται επί των συναλλαγών στο πλαίσιο των οποίων λαμβάνει χώρα η διανομή (βλ., συναφώς, απόφαση Donner, C-5/11, EU:C:2012:370, σκέψη 25).

23 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει επίσης ότι, δεδομένου ότι σκοπός της οδηγίας 2001/29 είναι η εκπλήρωση των υποχρεώσεων που υπέχει η Ένωση ιδίως από τη ΣΠΙ και ότι, κατά πάγια νομολογία, τα νομοθετήματα της Ένωσης πρέπει, στο μέτρο του δυνατού, να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα του διεθνούς δικαίου, ιδίως όταν σκοπός των νομοθετημάτων αυτών είναι η εκτέλεση διεθνών συμφωνιών που έχει συνομολογήσει η Ένωση, η έννοια του όρου «διανομή» κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας πρέπει να ερμηνεύεται σε συμφωνία με το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΣΠΙ (απόφαση Donner, C-5/11, EU:C:2012:370, σκέψη 23).

24 Ο όρος «διανομή [...] στο κοινό [...] μέσω πώλησης» κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας έχει την ίδια έννοια με τον όρο «διάθεση [...] στο κοινό [...] μέσω πώλησης» κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΣΠΙ (βλ., συναφώς, απόφαση Donner, C-5/11, EU:C:2012:370, σκέψη 24).

25 Λαμβάνοντας υπόψη το πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έκρινε συγκεκριμένα ότι η διανομή στο κοινό συνίσταται σε σειρά πράξεων που περιλαμβάνουν, τουλάχιστον, τη σύναψη συμβάσεως πωλήσεως και την εκτέλεσή της μέσω της παραδόσεως του αντικειμένου σε ορισμένο πρόσωπο. Επομένως, οι έμποροι φέρουν την ευθύνη για κάθε πράξη που τέλεσαν ή που διενεργήθηκε για λογαριασμό τους και από την οποία προκύπτει ότι υφίσταται «διανομή [...] στο κοινό» σε κράτος μέλος στο οποίο το αντικείμενο της διανομής προστατεύεται κατά τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας (αποφάσεις Donner, C-5/11, EU:C:2012:370, σκέψεις 26 και 27, καθώς και Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, σκέψη 28).

26 Από τη νομολογία αυτή, και, μεταξύ άλλων, από τον όρο «τουλάχιστον» που χρησιμοποιεί το Δικαστήριο, προκύπτει ότι δεν αποκλείεται οι πράξεις που προηγούνται της συνάψεως της συμβάσεως πωλήσεως να εμπίπτουν επίσης στην έννοια της διανομής και να αφορούν, αποκλειστικώς, τους κατόχους του δικαιώματος του δημιουργού.

27 Μολονότι το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η ύπαρξη διανομής στο κοινό θεωρείται αποδεδειγμένη σε περίπτωση συνάψεως συμβάσεως πωλήσεως και αποστολής (απόφαση Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, σκέψη 29), το αυτό ισχύει στην περίπτωση προσφοράς προς σύναψη συμβάσεως πωλήσεως η οποία δεσμεύει τον προσφέροντα. Συγκεκριμένα, η προσφορά αυτή συνιστά, ως εκ της φύσεώς της, πράξη που προηγείται της πραγματοποιήσεως πωλήσεως.

28 Η πρόσκληση προς υποβολή μη δεσμευτικής προσφοράς ή διαφήμισης αφορώσας προστατευόμενο αντικείμενο εμπίπτει επίσης στην αλυσίδα των πράξεων που αποσκοπούν στην υλοποίηση της πωλήσεως του αντικειμένου αυτού. Πράγματι, το Δικαστήριο έκρινε στη σκέψη 30 της αποφάσεως Donner (C-5/11, EU:C:2012:370) ότι έμπορος ο οποίος απευθύνει τη διαφήμισή του προς τα μέλη κοινού διαμέμοντος σε συγκεκριμένο κράτος μέλος ή θέτει στη διάθεσή τους συγκεκριμένο σύστημα παραδόσεως και πληρωμής, καθιστώντας δυνατό να παραδοθούν στο εν

λόγω κοινό αντίγραφο προστατευόμενων έργων στο ίδιο κράτος μέλος, προβαίνει, στο κράτος μέλος στο οποίο λαμβάνει χώρα η παράδοση, σε «διανομή στο κοινό», υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29.

29 Το Δικαστήριο έκρινε επίσης, όσον αφορά τα εμπορεύματα προελεύσεως τρίτου κράτους τα οποία συνιστούν αντίγραφο προϊόντος προστατευόμενου εντός της Ένωσης από δικαίωμα του δημιουργού, ότι τα εμπορεύματα αυτά μπορούν να προσβάλλουν το εν λόγω δικαίωμα εάν αποδειχθεί ότι προορίζονται να διατεθούν στην αγορά εντός της Ένωσης, πράγμα το οποίο συμβαίνει, μεταξύ άλλων, όταν εξακριβώνεται ότι τα επίμαχα εμπορεύματα αποτέλεσαν αντικείμενο πώλησης σε πελάτη εντός της Ένωσης ή προσφοράς προς πώληση ή διαφήμισης απευθυνόμενης σε καταναλωτές της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση *Blomqvist*, C-98/13, EU:C:2014:55, σκέψη 32).

30 Κατ' αναλογία, η ίδια ερμηνεία εφαρμόζεται στην περίπτωση εμπορικής πράξεως, όπως η προσφορά πωλήσεως ή διαφήμισεως απευθυνόμενης από τον έμπορο ενός κράτους μέλους, μέσω του διαδικτυακού του τόπου, σε καταναλωτές εγκατεστημένους στο έδαφος άλλου κράτους μέλους εντός του οποίου τα οικεία αντικείμενα προστατεύονται από το δικαίωμα του δημιουργού.

31 Συγκεκριμένα, μπορεί να συντρέχει προσβολή του αποκλειστικού δικαιώματος διανομής, προβλεπόμενου στο άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, όταν έμπορος, ο οποίος δεν είναι κάτοχος δικαιώματος του δημιουργού, πωλεί προστατευόμενα έργα ή αντίγραφά τους, μέσω του διαδικτυακού του τόπου, με ταχυδρομικές διαφημίσεις ή με δημοσιεύσεις στον Τύπο, σε καταναλωτές εγκατεστημένους στο έδαφος κράτους μέλους εντός του οποίου τα εν λόγω έργα προστατεύονται για να τους παροτρύνει να τα αποκτήσουν.

32 Από το συμπέρασμα αυτό προκύπτει ότι, για να διαπιστωθεί προσβολή του δικαιώματος διανομής, δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι τη διαφήμιση αυτή δεν επακολούθησε μεταβίβαση της κυριότητας του προστατευόμενου έργου ή αντιγράφου του στον αποκτώντα.

33 Συγκεκριμένα, καίτοι το Δικαστήριο έκρινε ασφαλώς, στην απόφασή του *Peek & Cloppenburg* (C-456/06, EU:C:2008:232, σκέψεις 33, 36 και 41), η οποία αφορούσε τη δυνατότητα χρήσεως των αντιγράφων προστατευόμενου έργου, ότι η έννοια της διανομής στο κοινό προστατευόμενου έργου ή αντιγράφου του, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, συνεπάγεται μεταβίβαση της κυριότητας του αντικειμένου αυτού, μπορεί εντούτοις να διαπιστωθεί προσβολή του δικαιώματος διανομής εφόσον προσφέρεται, μέσω στοχευμένης διαφήμισεως, σε καταναλωτές εγκατεστημένους στο έδαφος κράτους μέλους εντός του οποίου το έργο αυτό προστατεύεται, η απόκτηση της κυριότητας του πρωτοτύπου ή αντιγράφου του.

34 Η ερμηνεία αυτή είναι σύμφωνη με τους σκοπούς της εν λόγω οδηγίας, όπως προκύπτουν από τις αιτιολογικές σκέψεις 9 έως 11, κατά τις οποίες η εναρμόνιση του δικαιώματος του δημιουργού πρέπει να βασίζεται σ' ένα υψηλό επίπεδο προστασίας, οι δημιουργοί πρέπει να λαμβάνουν εύλογη αμοιβή για τη χρήση των έργων τους και το σύστημα προστασίας του δικαιώματος του δημιουργού πρέπει να είναι αποτελεσματικό και αυστηρό (βλ. απόφαση *Peek & Cloppenburg*, C-456/06, EU:C:2008:232, σκέψη 37).

35 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 έχει την έννοια ότι παρέχει σε κάτοχο αποκλειστικού δικαιώματος διανομής προστατευόμενου έργου τη δυνατότητα να

απαγορεύει την προσφορά πωλήσεως ή στοχευμένη διαφήμιση αφορώσα το πρωτότυπο ή αντίγραφο του έργου αυτού, ακόμα και όταν δεν αποδεικνύεται ότι η εν λόγω διαφήμιση κατέληξε στην απόκτηση του προστατευόμενου έργου από αγοραστή της Ένωσης, καθόσον η διαφήμιση αυτή παροτρύνει τους καταναλωτές κράτους μέλους, εντός του οποίου το έργο αυτό προστατεύεται από το δικαίωμα του δημιουργού, να το αποκτήσουν.

### **Επί των δικαστικών εξόδων**

36 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπόμπου που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαινεται:

**Το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, έχει την έννοια ότι παρέχει σε κάτοχο αποκλειστικού δικαιώματος διανομής προστατευόμενου έργου τη δυνατότητα να απαγορεύει την προσφορά πωλήσεως ή στοχευμένη διαφήμιση αφορώσα το πρωτότυπο ή αντίγραφο του έργου αυτού, ακόμα και όταν δεν αποδεικνύεται ότι η εν λόγω διαφήμιση κατέληξε στην απόκτηση του προστατευόμενου έργου από αγοραστή της Ένωσης, καθόσον η διαφήμιση αυτή παροτρύνει τους καταναλωτές κράτους μέλους, εντός του οποίου το έργο αυτό προστατεύεται από το δικαίωμα του δημιουργού, να το αποκτήσουν.**

(υπογραφές)